

Nazaj k bistvenemu

fr. James Smith

Po tistem je mnogo Jezusovih učencev odšlo in niso več hodili za njim. Danes mnogi zapuščajo Cerkev. A lakota po Bogu je bila in je še vedno. Ljudje iščejo izkušnjo Boga, hočejo izkusiti božansko. Nekateri hočejo začutiti Boga, ker so poskusili vse drugo, a so ostali prazni. Drugi hočejo izkusiti Boga preprosto zato, ker uživajo okušati in hočejo Bogu dati priložnost.

A v tem iskanju Boga se učenci in mi Bogu pogosto približujemo napačno. Iščemo ga na napačnih mestih, živimo na površju življenja ali smo preveč domači z Bogom.

Lahko bi pomislili, da je religija kraj, kjer bomo zagotovo srečali Boga. Vendar mora biti evangeljska religija. Božji Sin je objel človeškost, namesto da bi zbežal od nje. Njegova človeškost je bila izraz njegove božanskosti, ne zanikanje. Bog nas postavlja v ta svet, da lahko tu najdemo Njega. Bog nam je podaril življenje, da bi ga lahko v njem popolnoma začutili.

Vendar moramo živeti po božje. Namesto tega živimo površno spreletavanje od enega opravka k drugemu, od enega razvedrila k drugemu. Ker nas je strah, da ne bi česa v življenju zamudili, hitimo skozi življenje, kot da je zabaviščni park ali muzej in ob tem le površno okušamo trenutke. Če poskusimo samo peno, težko ločimo pivo od šampanjca. Spiti moramo več kot požirek, da razločimo blagi okus, ki sledi mehurčkom. Tako je z življenjem – šele ko se globoko vključimo vanj, začutimo njegove odmeve v vsakodnevnih dogodkih.

In to je tudi način, kako okušamo Boga – med najdaljšimi premori svoje človeškosti. Seveda je Bog vedno z nami – tudi med našimi najbolj banalnimi opravki. Vendar samo na banalen način. Ko postanemo resnejši in razmišljamo, ali naj zamenjamo službo, ali ko se zaljubljam ali ko premišljujemo o tem, ali bi imeli otroka, se nam

Bog bolj posveti. In ko se zresnimo in razmišljamo o smislu življenja in o tem, ali se ob smrti konča, takrat se Bog zravna. A Bog je resnično pozoren, ko smo čisto na tleh, ko nam zmanjka odgovorov in ko smo na smrt naveličani življenja.

Prav takrat, ko nič drugega ne deluje ali ni pomembno, Bog najbolj deluje. Bog ni odgovor na naše probleme, ampak rešitev nad odgovori. Bog nam ne daje smisla, ampak upanje, ki je nad vsemi razlogi. Bog nam ne daje nekoga, da ga imamo radi, ampak zmožnost ljubiti. Bog je preprosto – Skrivnost. A v tej Skrivnosti je naša izpolnitev.

Nagnjeni smo k temu, da smo preveč domači s Skrivnostjo. Rečemo ji Bog, potem ugotovimo, da je Trojica Božjih oseb, potem pripišemo Božjemu Sinu tako božjo kot človeško naravo, potem deviško rojstvo, brezmadežno Mater, izpolnimo podatke za kratek življenjepis in verjamemo, da je vstal od mrtvih. Toliko vemo o Bogu, da pozabljamo, da ne vemo skoraj ničesar.

Tolikim besedam o Bogu verjamemo, da smo izgubili vero v njegovo pravo identiteto. Ustvarili smo si Boga, a le v svojih glavah, izgnali pa smo ga iz svojih dejavnosti. Popredalčkali smo Boga v religiozno škatlo, potem pa smo ga poskusili spet pripeljati v vsakodnevno življenje. A Bog se je izgubil med temi prenosi.

Vrnimo se k bistvenemu. Čeprav nas žeja po Bogu, nam On ni v ničemer podoben, ni podoben niti nobeni naši predstavi o Njem. Bog je popolnoma drugačen od nas, največja skrivnost. Boga ne moremo udomačiti.

vir: <http://celebrationpublications.org>

prevod: Petra Grimani